

El tàndem format per Artur Mas i Josep Antoni Duran i Lleida té com a objectiu situar CiU com a determinant en les eleccions espanyoles de 2008.

Tot esperant el dictamen del TC

La “gestió” havia de ser la protagonista de la legislatura catalana. Ho pretenia el president que va advertir a Madrid de la “desafecció catalana”. I pel calendari que s’acosta, tot fa preveure que el debat a Catalunya mantindrà a l’agenda com a tema prioritari les relacions entre Catalunya i Espanya.

Comença l’any amb una cursa electoral que tanca el cicle, les eleccions legislatives espanyoles, el 9 de març. De manera que els partits catalans tindran un examen que per a alguns serà de re-vàlida i per a d’altres de repesca. A més a més, acabat aquest cicle electoral, la majoria de partits catalans viuran processos congressuals que en redefiniran les estratègies polítiques.

Per a CiU, les eleccions espanyoles seran una prova de repesca, després de veure com a les darreres eleccions

Eleccions espanyoles, congressos de partits, negociació de model de finançament, desplegament de l’Estatut seran alguns dels episodis que posaran a prova les relacions entre les diverses formacions catalanes. Però la sentència del Tribunal Constitucional sobre l’Estatut de Catalunya serà l’element més determinant de l’any polític català.

autonòmiques, tot i ser la força més votada, no aconseguen lligar una majoria al Parlament que els permetés tornar a governar la Generalitat. Ara, la federació intentarà aconseguir un resultat suficient al Congrés, que, combinat amb el de les altres formacions, dibuixi un

escenari en el qual CiU pugui ser determinant per al futur govern espanyol. Això permetria recuperar un protagonisme polític en esdevenir interlocutor polític català preferent del futur govern espanyol. Si més no aquest és un dels objectius de la formació per a aquests

La direcció d'ERC tractarà de revalidar els bons resultats de les darreres eleccions estatals.

comicis. A més, en una situació així, la federació intentaria posar en escac l'estabilitat del tripartit, en exigir reciprocitat, en el cas dels socialistes, de lleialtat a Catalunya. És a dir, insistir en la necessitat que els socialistes respectin la llista més votada a Catalunya.

Per la seva banda, el PSC, intentarà esdevenir una peça clau d'una victòria electoral del PSOE, tal com ja va passar a les anteriors eleccions espanyoles. I val a dir que, de moment, les enquestes no els resulten gens adverses i sembla que el desastre de Rodalies-Renfè de Barcelona no els passa factura. Tot al contrari, els socialistes catalans continuen essent clarament la força que es presumeix més votada de les eleccions legislatives espanyoles a Catalunya. De manera que, de moment, vistos els resultats, els socialistes catalans afronten aquestes eleccions amb força optimisme, tot esperant que el PSOE no punxi en d'altres territoris de l'estat.

El flanc d'incertesa, als socialistes catalans els pot arribar més per la via dels seus socis del tripartit, concretament per ERC. La formació independentista tindrà en aquestes eleccions una mena de revàlida de l'estratègia política seguida en aquests darrers temps. De fet, els resultats electorals que obtingui a les espanyoles determinaran en certa manera si els debats interns, impulsats per corrents crítics com el de Reagrupament.cat o Esquerra Independentista, han acabat passant factura o no a la formació. Val a dir que, tradicionalment, les eleccions espanyoles són les que menys han mobilitzat l'electorat d'aquest partit. Tot i que a les darreres eleccions legislatives la formació republicana va experimentar un creixement inusual, en passar d'un a vuit diputats. Era l'època en la qual el PP va mostrar la seva cara més desbocada al govern espanyol i quan la formació independentista, i molt especialment el seu

president, Josep-Lluís Carod-Rovira —que va anar de cap de llista, amb Joan Puigcercós de número dos—, era objecte d'un linxament mediàtic arran de la crisi generada per la reunió de Carod-Rovira amb dirigents de l'organització armada basca ETA a la Catalunya Nord. Donat el canvi de context, Esquerra es fixa l'objectiu de mantenir el grup propi al Congrés dels Diputats, malgrat assumir que és probable la pèrdua d'algun dels vuit diputats. Així, doncs, els resultats que obtinguin els independentistes marcaran el futur del debat intern de la formació, però també poden repercutir en l'estabilitat del tripartit. Així, tot i que la direcció de la formació i les enquestes fins ara publicades no preveuen un daltabaix electoral, uns mals resultats per a Esquerra podrien atiar la inestabilitat interna de la formació i posar en entredit la seva participació en l'actual pacte de govern de Catalunya. Només cal recordar que

a la conferència nacional del 20 d'octubre passat un 43 % de la militància assistent va donar suport a una esmena presentada pel diputat Uriel Beltran, impulsor del corrent Esquerra Independentista, que demanava la renegociació del pacte tripartit, una iniciativa que si hagués prosperat s'hauria convertit en un míssil a la línia de flotació de l'actual direcció del partit i, de retruc, del mateix govern tripartit.

Més plàcides es presenten les eleccions per als socis minoritaris del tripartit. ICV aspira a mantenir el segon diputat aconseguit el 2004 i es planteja intentar lluitar per un de tercer. El problema per als ecosocialistes és el de la seva ubicació posterior a la cambra espanyola, ja que la crisi en què es troba immersa IU a l'estat dificulta la possibilitat d'establir un grup propi al Congrés amb la formació comunista estatal.

Pel que fa a les dues forces minoritàries de l'oposició, el PP de Catalunya té poc paper a jugar en aquests comicis espanyols, excepte el d'intentar mobilitzar al màxim el vot espanyolista i aprofitar l'empenta del bipartidisme entre PP i PSOE. Amb el canvi a la cúpula dels populars catalans, concretat en la substitució de Josep Piqué per Daniel Sirera, volen evitar cap possible fuga de vots cap a la formació C's. Una formació, aquesta darrera, que sembla haver entrat en una espiral d'enfrontaments interns centrifugadors, que finalment haurà de competir amb la formació, inicialment homòloga, nascuda al País Basc i liderada per l'ex-diputada socialista Rosa Díez.

Any de congressos. Acabada la cursa electoral, les formacions polítiques catalanes viuran els seus processos congressuals. Entre els més remarcables hi ha el de CDC i el d'Esquerra. Totes dues formacions viuen una època de replantejaments interns i de debats estratègics i de lideratges. Per a Convergència, el proper congrés, previst per al mes de juliol vinent, haurà de servir per confirmar i acabar de definir la proposta plantejada per Artur Mas de la casa gran del catalanisme. Aquesta iniciativa pretén fer créixer el suport al projecte liderat per Mas mitjançant la incorporació de suports i sensibili-

tats polítics avui fora de la formació. D'altra banda, aquesta iniciativa serà probablement el darrer cartutx que el líder convergent pugui utilitzar per poder accedir a la presidència de la Generalitat de Catalunya. El congrés de CDC també haurà de definir els equilibris i els lideratges interns de la formació, en un moment en què no és al capdavant del govern de la Generalitat i en què alguns quadres territorials han esdevingut els principals càrrecs institucionals de la formació i en el qual també ha emergit una generació que defensa postures més sobiranistes de les que fins ara havia defensat Convergència. I, probablement, el debat de la relació amb el soci de federació, Unió, que també celebrarà el congrés a la tardor, serà objecte de debat a Convergència, vistes les darreres crisis arran de les estratègies postelectorals que durant aquest passat any 2007 han comportat fortes tensions entre les dues formacions.

Pel que fa a Esquerra, el congrés haurà d'abordar principalment el debat intern i de lideratge polític de la formació. Així, a banda del pes més o menys important que els sectors crítics han anat adquirint en la formació, el congrés d'ERC, previst per a l'octubre vinent, haurà de resoldre la pugna de lideratge entre els dos principals dirigents, Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Puigcercós. De manera que, com és lògic, els resultats d'aquest congrés també poden repercutir en l'estabilitat del govern tripartit.

PSC i Iniciativa també faran els respectius processos congressuals. Al PSC, amb la seva hegemonia política a Catalunya, se li planteja un procés plàcid, tot i que als darrers mesos els anomenats "sectors catalanistes", corresponents, per ser més precisos, als sectors provinents bàsicament de l'extint corrent de l'obiolisme (partidaris de les tesis de Raimon Obiols), personalitzats en consellers com Antoni Castells o Montserrat Tura, poden defensar la introducció en el discurs dels socialistes catalans d'unes tesis més obertament catalanistes, i així podria tornar a planar la idea de recuperar el grup propi al Congrés dels Diputats, tal com inicialment tenia el PSC.

El desplegament de l'Estatut i el finançament. Més enllà dels esdeveniments estrictament partidaris, la política catalana viurà dos episodis polítics d'una rellevància especial. D'una banda, la negociació del nou model de finançament per a Catalunya, que han de negociar de manera bilateral el govern de l'estat i el de la Generalitat, una negociació que és bilateral, però que estarà supeditada a la negociació global de la nova LOFCA (la Llei orgànica del finançament de les comunitats autònomes) que el nou govern de l'estat haurà d'emprendre l'estiu vinent. La LOFCA, doncs, és la que haurà d'acabar encabint els acords del finançament català, de manera que els acords "bilaterals" estat-Generalitat acabaran essent multilaterals, entre l'estat i les comunitats autònomes regides pel règim de finançament comú. Serà, doncs, un dels episodis durs de la batalla política catalana.

També es preveu complex el desenvolupament, en general, del nou Estatut català. De moment, l'estat ja ha anat donant mostres evidents que no pensa facilitar de manera automàtica el desplegament d'una llei orgànica com ho és l'Estatut. Però, més enllà del fre administratiu, el desplegament de l'Estatut té l'espasa de Dàmocles d'una nova i definitiva retallada provinent de la sentència del Tribunal Constitucional, ja sigui via retallada directa de l'articulat, com vol el sector conservador de la magistratura espanyola, ja sigui per la via interpretativa, com vol el sector progressista.

Si finalment es produeix aquesta retallada, és complicat pensar en les repercussions que pot tenir en la política catalana. En tot cas, des de diversos sectors de la societat civil catalana i de partits polítics com CiU o ERC (PSC i ICV prefereixen no avançar-se als fets) ja s'ha advertit que caldrà "donar resposta" si es produeix aquest retall del text estatutari català. Així que el signe de la resolució de l'alt tribunal pot fer donar un tomb cabdal a la política catalana. I mentre no arriba la sentència del TC, tothom es disposa a prendre posicions.

Enric Rimbau